

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XVIII. Solvuntur objectiones cavillantium: FF. Minores Conventuales non esse Regulæ S. Francisci observatores, ejusdemque Filios.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

eos sibi, de nullo tam viliter sentit, quàm de proprio subiecto. Videant illi, ne tandem videant eos in iudicio sibi præponi divino, quibus se nunc arroganter præferunt in proprio. Audiant, quid *S. P. N. Franciscus* illis, & nobis inculcet in Regula, c. 2. *Quos moneo, & exhortor, ne despiciant, neque iudicent homines-- sed magis unusquisque iudicet, & despiciat semetipsum. Etc. 10. Moneo, & exhortor in Domino Jesu Christo, ut caveant Fratres ab omni superbia, vana gloria, invidia &c.*

Rationes plures de pome ex solutione objectionum Cap. sequenti.

CAP. XVIII.

Solvuntur objectiones Cavillantium, FF. Minores Conventuales non esse Regule S. Francisci observatores, ejusdemque Filios.

*PR*imam cavillationem desumunt ex verbis *S. P. N. Francisci* in testamento, dicentis: *Et non mittant glossas in Regulam dicendo, ita volunt intelligi &c.* Inde inferunt: ergò Regula observanda est sine glossa, sine interpretatione, sine privilegiatione &c. alioquin delinquent contra mentem *S. P. Francisci*. Sed ad hanc

R. 1. cum Bartoluc. quòd auctoritas illa nullo modo liget ullos *FF. Minores*, quantumvis non sint *Conventuales*. Rationem dant ipsimet Summi Pontifices *Gregorius IX. Nicolaus III.* Quia *S. Franciscus* ad testamenti observantiam Fratres suos obligare nequivit sine eorum consensu, & maxime *Ministrorum*, quos universos tangebatur.

E s

Nec

Nec successorem suum quomodolibet obligavit; cum par in parem non habeat imperium.

R. 2. Persona privata non potest quidem glossas mittere in Regulam; immò nec quilibet S. Theolog. Magister propria auctoritate: attamen glossas auctoritativas & judiciales desuper edere, immo interpretari, variare, demere potest vicarius Christi ex causa justa, legitima, ac rationabili. Cui suam Regulam S. Franciscus humiliter, reverenter, & obedienter subiecit. Immo posset totum Minorum Ordinem submovere.

R. 3. Ex eodem, Potest etiam sustineri, quòd, qui servat Regulam secundum declarationem Apostolicam, servet eam ad literam. Nam formalis conditor Regulæ fuit Honorius III. qui eam approbavit, sicut materialis, qui eam scripsit, fuit S. Franciscus. Quando ergò Summus Pontifex, qui Honorio III. succedit, dispensat in ea, literaliter eam exponit, & non glossas apponit. Et ideò FF. Minores Convent. observantes eam secundum Declarationes Summorum Pontificum, non servant eam secundum glossam, sed ad literam, in sensu jam explicato.

Secundam cavillationem eliciunt ex primo chronicorum volumine, in quo narratur, quomodo Christus in aëre apparuerit B. Francisco: &, dum esset altercatio inter eum ac Fratrem Eliam tunc temporis Vicarium Generalem, cum ceteris Ordinis Provincialibus, de Regulæ hujus institutione ac observantia; cunctis illis audientibus, responderit Dominus, se velle hujus Regulæ

Regulæ

gulæ observantiam sine glossa (ter-reperendo) & ad literam.

R. 1. Ex eodem, credendo prædictæ historiæ veritatem: at hæc solùm verificabitur in iis, qui primitus literalem observantiam, & sine glossis voverunt Domino in professione; at postea voti immemores, ausi sunt à Sede Apostolica impetrare subreptitiè privilegia, ac dispensationes relaxativas rigoris ac tenoris Regulæ. Hinc cum eodem

R. 2. Historiam illam neutiquam intelligi ac verificari posse de glossis seu interpretationibus, & explicationibus auctoritative factis à diversis Summis Pontificibus; nam quoad has Christus non restrinxit potestatem sui Vicarii, quasi ab illa exemisset solam Regulam *S. Francisci*. Immo nec per illam historiã prohibitæ aut repulsæ fuerunt glossæ Magistrales seu interpretationes, quas ad Regulam *S. Francisci* appoluerunt tot eruditissimi ac præclarissimi viri in sanctitate & doctrina, v. g. *D. Bonaventura, Quatuor Magistri, Hugo, Pisanus, Patres Ordinis, Joannes de Pechano*, ac ceteri quàm plures tam veteres, quàm moderni. interim.

R. 3. ex eodem, Historiam illam etiam ex mente Christi tunc fore verificandam, jam verificatam & hujus veritatis tunc initium sumendum saltem in aliquibus, quos sibi specialiter fideles sciebat & segregaverat Dominus. Insuper etiam in hoc sensu, quòd quibuslibet temporibus usque ad finem mundi futuri semper essent aliqui, immo quamplurimi in *S. Francisci* propagine, qui hu-
jus-

iusinodi observantiam literalem ac puram essent amplexuri. Quod confirmatur per revelationem eidem *S. P. Francisco* factam, in qua ei revelatum fuit, quod numquam defuturi essent in Ordine, qui prædictam Regulam secundum rigorem ac perfectionem essent observaturi; quod ad hæc usque tempora mirabiliter evenisse cernimus. Ex eodem

R. 4. Quidquid sit de primis, vel glossatoribus, vel glossarum aut privilegiorum impetratoribus, an rei, vel innocentes; moderni professores Regulæ *S. Francisci*, prout à Summis Pontificibus auctoritative mitigatæ (ut sit investitu deaurato sponsæ Ecclesiæ varietas; per quam etiam consulatur debilitati quorundam naturæ, ratione cuius in multis robur corporis defecit, in aliis charitas refriguit) sunt in conscientia tutissimi, cum nullus teneatur ultra quàm voverit. Potius rei sunt illi, qui blandientes sibi de observantia Regulæ ad literam, nihilominus propria auctoritate adducti, & privato amore seducti, effingunt sibi explicationes placentes, & detorquent verba Regulæ ad suum sensum. Hi dupliciter sunt rei coram Domino (si fortè tales sint.) Illis utique quadrat, quod dixerunt *Alvarus*, alique Regulæ expositores, dicentes, non inveniri in Ordine majorem proprietatem, quàm supra Regulam requirere declarationes, ac privilegia (intelligo, si fiat subreptitiè, aut privata auctoritate, & post votum factum de servanda Regula ad literam; quale non emittunt, nec emittere ullatenus coguntur FF. *Minores Conventuales*). De cetero, *Si quis autem videtur contentiosus esse, nos*
talem

talem consuetudinem non habemus, neque Ecclesia
 Dei. (1. Cor. II. 16.)

CAPUT XIX.

*De aliis Controversiis, circa vitæ communis in-
 ductionem expeditis.*

Q. 1. An antiqua & immemorialis consuetudo
 vivendi in peculio, Religiosos à vita commu-
 ni amplectenda eximere possit, si Summus Pon-
 tifex illam absolutè urgeat. De hoc jam superius
 fuit aliqualis resolutio data. Insuper respondet
H. Casal. negativè: nam consuetudo numquam
 præscribit, si lex continuè & expressè reclamet, &
 quascumque consuetudines (quæ potius corru-
 ptelæ sunt, & pravi nocivique abusus) abrogare
 intendat. Sed

Q. 2. Si quis profitendo, non intendat ultra
 Ordinis, Provinciæ, aut Monasterii consuetudi-
 nem se obligare (ubi talis consuetudo vivendi in
 communi necdum viget) is nihilominus, dum
 Superior justè reformare intendit ac cogitur,
 (conscientiâ urgente, vel insuper voti editi vin-
 culo constringente) ad vitam communem cum a-
 liis amplectendum compelli possit,

Respondet H. Casal. 1. p. c. 5. affirm. Rationem
 dat; quia, qui vovet servare Regulam, etiam
 implicite intendit servare illa, quæ Summi Pontifi-
 ces necessariò judicât resuscitanda, ac reformâda,
 pro talis Religionis cōservatione, ac propagatione
 & à quibus Religiosi defecerūt. Hinc addit, citans

Navar-